

Phần 10

Chương 46 Người Tốt Khó Làm

Bạch Ngọc Đường sau khi một mình về phòng, cũng không thắp đèn, đặt kiềm ở đầu giường, đến giày cũng không cởi nằm vật lên giường.

Trong phòng tối như mực, hắn vẫn tròn mắt nhìn đỉnh giường. Hôm nay hai lần giao thủ với Triển Chiêu, rơi vào trong nước một hồi, say một hồi, theo lý mà nói vô cùng mệt mỏi, nhưng hắn giờ phút này không hề buồn ngủ, trong lòng tràn ngập hình ảnh Hiếu Vân.

Nhớ tới nàng ngày đó trung khí mùi phần gọi tên hắn, biểu tình sinh động hoạt bát, gương mặt xinh đẹp đáng yêu, hắn muốn cười, nhưng cười không nổi. Bởi vì bên tai lại quanh quẩn tiếng khóc khàn giọng của nàng, gọi tên hắn, bảo hắn dừng tay, bảo hắn buông nàng ra.

Bạch Ngọc Đường thống khổ nhắm mắt, lại nghĩ nàng vừa rồi không thèm liếc mắt nhìn hắn, lạnh nhạt xa cách, e sợ như tránh không kịp, hắn cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều rối thành một đoàn.

Vì sao, vì sao bọn họ khi gặp lại lại rơi vào tình huống này?

Hàn Phong a Hàn Phong, Bạch Ngọc Đường ta tự nhận đối đãi với người không tệ, vì sao người lại làm vậy với ta?!

Oành một tiếng, Bạch Ngọc Đường nện một đấm lên ván giường, khiến cả giường đều rung lên. Lập tức hắn xoay người xuống giường, ra khỏi phòng.

Đọc đường về tây phòng, Hiếu Vân cùng Triển Chiêu sóng vai đi, không ai nói gì. Ánh trăng kéo dài bóng họ, ngẫu nhiên theo hướng đi, bóng người hoặc giao nhau, hoặc trùng lặp một chỗ.

Bọn họ cứ vậy lặng lẽ đi đường, mãi cho tới cửa phòng Hiếu Vân mới bắt đầu nói chuyện.

“Triển đại nhân, chúng ta ngày mai hồi kinh nhé?”

Triển Chiêu hơi kinh ngạc, nghĩ lại một chút mới gật đầu.

“Nếu đã thu hồi được ngọc như ý, chúng ta ngày mai sẽ hồi kinh.”

Tuy rằng lần này tới Hãm Không Đảo xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, nhưng chuyện ngọc như ý không thể trì hoãn, Triển Chiêu quyết định ngày mai sẽ hồi kinh. Về phần Hiếu Vân, hắn sẽ có tính toán khác.

Hiếu Vân gật đầu không nói gì. Hai người chúc nhau ngủ ngon rồi trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Một đêm này, Hiểu Vân ngủ không yên ổn, còn gặp phải ác mộng, lúc từ trong mộng tỉnh lại, sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi, không dám ngủ tiếp, vì vậy cố mở mắt, nhưng vì quá mệt mỏi lại bất tri bất giác ngủ mất, một lúc lại tiếp tục gặp ác mộng mà tỉnh lại. Cứ thế lặp lại vài lần, lúc tỉnh hẳn thì trời đã sáng.

Có điều sau nửa đêm đã yên ổn lại, sáng hôm sau, lại có chuyện xảy ra.

Trong Lô gia trang tìm thấy một cỗ thi thể. Nếu không phải nghe Lô Đức nói, Hiểu Vân sẽ không nhận ra đó là Hàn Phong hôm qua đưa nàng lên Hãm Không Đảo. Xác chết kia sung phù toàn thân, thoạt nhìn giống như bị ngâm trong nước rất lâu.

Mà ở tiền viện Lô gia trang đang giương cung bạt kiếm.

Lúc Hiểu Vân đuổi tới, thấy Triển Chiêu cùng đám người Từ Khánh đang giăng cò, nhìn ánh mắt Từ Khánh bọn họ nhìn Triển Chiêu, thật giống như muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống. Mà Triển Chiêu vừa mang vẻ mặt bất đắc dĩ vừa phần nộ, cũng trừng mắt nhìn bọn họ, Cự Khuyết nắm chặt trong tay. Hai bên chỉ thiếu nước vung kiếm lao vào nhau.

Thấy tư thế của bọn họ, Hiểu Vân hết hồn, vội vàng đi tới.

“Triển đại nhân, xảy ra chuyện gì?”

Triển Chiêu nhìn thấy Hiểu Vân, sắc mặt thoáng dịu xuống, nhưng vẫn giữ tư thế.

“Chuyện mất trộm ngọc như ý triều đình đã biết, Hoàng Thượng phái binh đến đây.”

Hiểu Vân sững sốt, cảm thấy nghi hoặc.

“Việc này không phải chỉ có Bát vương gia cùng Bao đại nhân, cha tôi cùng chúng ta biết thôi mà? Triều đình vì sao lại biết tin?”

Triển Chiêu lắc đầu, tỏ vẻ không rõ.

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Từ Khánh cùng Hàn Chương trừng mắt với Triển Chiêu, sau đó cao giọng nói với Lô Phương.

“Lô trang chủ, hai huynh đệ Ngũ thử hành động như vậy là vì sao?”

Lô Phương nhìn Hiểu Vân, còn chưa mở miệng, Từ Khánh đã trả lời.

“Triển Chiêu hẳn bội nghĩa, nói không giữ lời!”

“Hả?” Hiểu Vân nghiêng mặt, nhưn mi nhìn Từ Khánh, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Nói Triển Chiêu bội nghĩa, nói không giữ lời? Thật sự là trò cười lớn nhất trên đời.

“Từ tam gia nói thử xem, Triển Chiêu hẳn bội nghĩa thế nào, nói không giữ lời thế nào?”

“Hừ.” Hàn Chương lên tiếng, “Hôm qua hấn đã đồng ý với đại ca, nói việc Ngũ đệ hấn sẽ gánh vác ở chỗ Bao đại nhân; hôm nay triều đình liền đem binh vây Hãm Không Đảo, hấn chẳng phải nói không giữ lời sao. Hôm qua, hấn còn cùng Ngũ thử xung huynh gọi đệ, hôm nay hấn liền vung đao kiếm với chúng ta, đây chẳng lẽ không phải là bội nghĩa?”

Hiểu Vân nghe xong, cười lạnh một tiếng. Nghĩ đúng là lòng tốt bị coi như lang sói. Bao đại nhân cùng Triển Chiêu hao tổn tâm cơ muốn giúp các người, các người không chỉ không biết cảm ơn, ngược lại nói người ta vô tình vô nghĩa, cuối cùng là ai vô liêm sỉ, thật đúng là chó cắn Lữ Động Tân, không biết lòng tốt. Huống chi, gây ra chuyện vốn là Ngũ thử.

Hiểu Vân cười cười, khiến Hàn Chương nhìn mà khó chịu: “Người cười cái gì?”

Hiểu Vân nâng khóe miệng, cười càng sáng lạn: “Ta nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, sao có thể không cười?”

Hàn Chương sùng sốt, “Người!”

Hiểu Vân không để ý đến hấn, ngược lại nói với Lô Phương:

“Lô trang chủ, Hiểu Vân cảm thấy huynh đệ Ngũ thử lúc này giằng co với Triển Chiêu, còn không bằng đi tìm Tướng tứ gia cùng Bạch ngũ gia về tốt hơn, nếu Ngũ thử thật sự nảy sinh xung đột chính diện với triều đình, vậy sẽ lớn chuyện. Tính mạng dân trên đảo buộc chung một chỗ, nếu song phương giao thủ, sẽ liên lụy người vô tội. Có điều...”

“Có điều cái gì?” Những điều Hiểu Vân nói, Lô Phương tất nhiên hiểu, nhưng hấn cũng biết, nếu Ngũ đệ động thủ, bốn người bọn họ liên thủ cũng không ngăn được hấn.

“Có điều, có thể chế trụ Bạch ngũ gia lúc này chỉ có Triển đại nhân.” Nói xong, Hiểu Vân nhìn về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu hiểu ý gật đầu, sau đó ôm quyền với Lô Phương.

“Triển mỗ đi tìm Bạch Ngọc Đường trở về, có điều, những người còn lại trên đảo, xin Lô trang chủ lên tiếng. Về phía triều đình, sau đó Triển Chiêu sẽ tới giải thích.”

Lô Phương gật đầu, “Đa tạ hiền đệ.”

“Không cần.” Vừa dứt lời, Triển Chiêu vén trường bào, dưới chân đẩy một cái, đã nhảy ra xa mấy trượng, rất nhanh không còn bóng người.

Triển Chiêu đi rồi, Lô Phương nói nhỏ vài câu vào tai Hàn Chương, Hàn Chương liền cùng Từ Khánh đi ra ngoài.

Hiểu Vân sợ Bạch Ngọc Đường xúc động nóng nảy, gặp lại Triển Chiêu tới khuyên can lại lửa cháy thêm dầu, Triển Chiêu dù võ công cao, cũng khó khuyên giải hấn, vì vậy nhờ Lô Phương cho người đưa nàng cùng đi tìm. Triển

Chiêu nói, Bạch Ngọc Đường có thể cố ý không nghe, nhưng là người Bạch Ngọc Đường để ý, nàng nói hẳn sẽ nghe.

Lô Phương cũng lo lắng cho Bạch Ngọc Đường, liền dẫn Hiều Vân đi.

“Lô trang chủ cũng biết, Hiều Vân chỉ là một nữ tử, lại ngàn dặm xa xôi đi theo Triển Chiêu từ kinh thành tới Hãm Không Đảo không?”

“Vì sao?” Lô Phương hỏi.

Hiều Vân liếc mắt nhìn Lô Phương, sau đó giải thích:

“Bát vương gia đến Khai Phong phủ báo án ngọc như ý bị trộm, cũng lệnh cho Bao đại nhân tức tốc cho người đi lấy lại ngọc như ý. Triển đại nhân lĩnh mệnh, nhưng kính nể Ngũ thủ hành hiệp trượng nghĩa, không đành lòng bắt Bạch ngũ gia về trị tội, vì thế cầu tình với Bao đại nhân. Bao đại nhân nghe Ngũ thủ hành hiệp trượng nghĩa, lại biết việc Bạch ngũ gia trộm ngọc như ý chỉ là nhất thời xúc động, vì thế xin Bát vương gia một nhân tình, chỉ cần Triển đại nhân trong mười ngày mang ngọc như ý về, sẽ bỏ qua chuyện này. Bát vương gia đã đồng ý với Bao đại nhân, sẽ không báo việc này cho người khác. Hiều Vân theo Triển đại nhân nam hạ, cũng để che giấu việc Triển đại nhân đi tìm ngọc, tất cả đều là vì Bạch ngũ gia.”

Lô Phương nghe xong thật sự khiếp sợ, ngây người hồi lâu mới nói: “Nếu đã như vậy, vì sao chưa tới mười ngày triều đình đã biết việc này, phải binh tới đánh? Cho dù là để bắt Ngũ đệ cũng không cần lao sư động chúng nhiều như vậy!”

Hiều Vân bắt đắc dĩ thờ dài. “Cho dù chúng ta giữ bí mật, nhưng thiên hạ không có tường nào không có gió, nếu người khác có ý định gây bất lợi cho Hãm Không Đảo, cơ hội tốt thế này đời nào bỏ qua? Nếu có người trước mặt Hoàng Thượng thêm mắm dặm muối, châm ngòi thị phi, nói Hãm Không Đảo bất kính với hoàng thất, có tâm làm phản. Ngài nói, Hoàng Thượng sẽ làm gì? Lần này không chỉ có Hãm Không Đảo, tới cả Bao đại nhân, thậm chí toàn bộ Khai Phong Phủ đều khó thoát liên quan.”

Mặt Lô Phương xanh mét. Điểm này không phải hẳn chưa nghĩ tới, nhưng hẳn không ngờ chuyện Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý khiêu khích Triển Chiêu, lại có thể diễn biến tới tình trạng không thể vãn hồi thế này.

“Cho nên, Hãm Không Đảo lúc này không thể xung đột với triều đình.” Lô Phương thấp giọng, giống như tự nói với chính mình. Sau đó lưu lại một câu chỉ đường cho Hiều Vân, rồi thi triển khinh công đi mất.

Lúc Triển Chiêu đuổi tới bến đò, thấy Bạch Ngọc Đường cùng Tưởng Bình đang tranh chấp. Bạch Ngọc Đường muốn qua sông nghênh chiến, Tưởng Bình ngăn không cho hẳn rời đảo. Hai huynh đệ đang đánh nhau, Triển Chiêu thấy vậy vội tiến lên khuyên can.

Bạch Ngọc Đường đang nóng nảy, nhìn thấy Triển Chiêu liền nổi trận lôi đình, không nói hai lời rút kiếm đâm tới. Mới rồi huynh đệ tranh cãi, không động thủ thật, Bạch Ngọc Đường không coi Triển Chiêu là huynh đệ, vừa ra tay là xuất chiêu ngoan độc, từng chiêu đều ép người.

Triển Chiêu thấy vậy, cũng không nói nhiều, giơ kiếm đối phó, hai người bắt đầu đấu nhau.

Tướng Bình ngồi ở đầu cầu gỗ trên bến đò, thở hồng hộc, lắc đầu cười khổ. Chưa tới hai ngày, hai người kia đã đánh ba trận. Có điều Triển Chiêu tới cũng tốt, hẳn có thể nghỉ ngơi một chút, Ngũ đệ cũng tạm thời không thể rời khỏi đảo. Hiện giờ bờ bên kia toàn quân triều đình, Ngũ đệ sang đó chính là có đi không có về.

Khi Lô Phương đuổi tới, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã giao thủ hơn trăm chiêu, nhưng cả hai đều không thấy mệt mỏi, có xu hướng càng đánh càng hăng, Lô Phương thấy vậy cũng không lo lắng nữa, liền tới ngồi bên cạnh Tướng Bình nói chuyện.

Lúc Hiểu Vân chạy đến bến đò đã mệt tới thở dốc. Thấy hai người trên bến đò, một người đứng, một người ngồi, cứ thế nhìn hai người kia đánh nhau hùng hục khí thế, cảm giác vừa bực mình vừa buồn cười. Tai vạ đến nơi, bọn họ còn nhàn hạ tao nhã thưởng thức người khác luận võ? Thật sự là một đám người vô tâm vô phách, loạn thất bát tao.

“Lô trang chủ, chẳng lẽ cứ như vậy nhìn bọn họ đánh tiếp?” Hiểu Vân bước tới hỏi một câu.

Tướng Bình bất đắc dĩ nở nụ cười. “Không thì làm sao bây giờ, bọn họ hai người không ai làm gì được nhau, Triển Chiêu cũng không phải không giữ được Ngũ đệ, cứ tiếp tục đánh, Ngũ đệ không thể qua bờ bên kia gây chuyện.”

Hiểu Vân nghe xong lắc đầu, đám huynh đệ này thật là! Các người đau lòng huynh đệ, vậy ai đau lòng cho Triển Chiêu?

Vì thế, Hiểu Vân đành lớn tiếng gọi hai người đang đánh tới cao hứng:

“Bạch Ngũ gia, mau dừng tay, Giang Ninh bà bà tới rồi!”

Chương 47

Điều Tra Mạnh Mối

Hiểu Vân vừa lên tiếng, quả nhiên hiệu quả, Bạch Ngọc Đường nghe tới tên Giang Ninh bà bà lập tức phân tâm, thân hình cứng đờ, Triển Chiêu thừa cơ liền thoát thân, vài bước đã nhảy tới bên cạnh Hiểu Vân.

“Hiểu Vân, sao ngươi lại đến đây?”

Hiệu Vân cười khẽ, “Nếu tôi không đến, chỉ sợ Triệu đại nhân cùng Bạch Ngũ gia vẫn tiếp tục đánh nhau.”

Bạch Ngọc Đường vừa rời sững người một chút, nhìn bốn phía không thấy bóng Giang Ninh bà bà, liền biết mình bị lừa. Định quát lên, chợt nhìn thấy ánh mắt Hiệu Vân, mặc dù có chút tức giận, nhưng không nói câu nào.

“Cô nương vì sao lừa ta?”

Hiệu Vân không đáp, nhưng Lô Phương lại trả lời thay.

“Ngũ đệ, Hiệu Vân cô nương cũng là có ý tốt. Nếu các người đánh tiếp cũng không thể kết thúc, không nên lãng phí sức lực, thời gian nữa.”

Tướng Bình cũng rất đồng ý gật đầu.

Bạch Ngọc Đường hừ nhẹ một tiếng, “Cô nương dùng biện pháp hay thật.”

Hiệu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng thở dài, theo phong tục của cô nhân quy củ hành lễ với hắn.

“Hiệu Vân vừa rời tình thế bức bách mới phải nói dối, chỉ là bắt đắc dĩ, nếu có gì mạo phạm tới Ngũ gia, mong được tha thứ.”

Hiệu Vân nói như vậy, khiến cả người Bạch Ngọc Đường không được tự nhiên, khoát tay bỏ qua.

“Thôi, Ngũ gia ta cũng không phải người keo kiệt, không so đo với người. Ta không muốn nhiều lời nữa, Đại ca, Tứ ca, các huynh cũng đừng can thiệp, Bạch Ngọc Đường mình làm mình chịu, tuyệt đối không liên lụy các huynh đệ.” Nói xong định đi.

“Bạch Ngọc Đường, ngươi không thể đi như vậy.” Triệu Chiêu bước vài bước ngăn trước mặt Bạch Ngọc Đường.

“Triệu Chiêu, ngươi tránh ra!” Bạch Ngọc Đường trợn mắt, Triệu Chiêu lại không chút nhân nhượng.

“Ngũ đệ, không thể!”

“Ngũ đệ, chớ xúc động!” Lô Phương cùng Tướng Bình cũng vội vàng bước lên can thiệp.

Bạch Ngọc Đường quay đầu trừng mắt nhìn bọn họ: “Là huynh đệ thì đừng can thiệp!”

“Ngũ đệ!” Lô Phương cùng Tướng Bình rất bắt đắc dĩ.

Đúng lúc này, Hiệu Vân chậm rãi tới gần, đứng ở sau lưng Lô Phương, liếc nhìn Bạch Ngọc Đường thông thả nói.

“Bạch Ngũ gia tính tình kiệt ngạo bất tuân, tất nhiên thà làm ngọc vỡ. Lô trang chủ, Tướng tứ gia, các ngài chớ can thiệp. Để hắn cùng người ta đồng quy vu tận, để lại danh thơm, không cần phải chịu tội thay huynh đệ mình, càng

không nên không để ý người dân trên Hãm Không Đảo sau này không còn nhà để về, lang bạt kỳ hồ.”

Nói xong, lại xoay người nói với Triển Chiêu, “Triển đại nhân, ngài không cần lo lắng, mặc kệ hấn náo loạn long trời lở đất, cá chết lưới rách đi, không liên quan gì tới chúng ta hết, chúng ta trở về kinh thôi.”

Nói xong, liền tới gần kéo ống tay áo Triển Chiêu đi về phía thuyền nhỏ.

Triển Chiêu nhìn tay Hiểu Vân kéo áo mình, có chút xấu hổ cùng bất đắc dĩ.

“Hiểu Vân, thế này...”

“A, đúng rồi!” Mới đi vài bước, Hiểu Vân lại quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Bạch Ngũ gia cũng muốn sang bờ bên kia, không bằng đi cùng luôn?”

“Người!” Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ căng thẳng, muốn nói gì đó, lại phát hiện giờ phút này mình không thể nói nên lời.

Lô Phương cùng Tưởng Bình nhìn hai người, khóe miệng có chút run rẩy. Cô nương này thật đúng là biết “nói chuyện”. Nếu Ngũ đệ bị nàng kích thích mà đi cùng nàng, vậy làm thế nào mà thu xếp đây, đây không phải là lửa cháy đổ thêm dầu sao?

Có điều, phương pháp lửa cháy đổ thêm dầu của Hiểu Vân, lại dùng được với Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân một hồi lâu, không nói một lời xoay người trở về.

Tưởng Bình tán thưởng nâng ngón tay cái với Hiểu Vân, sau đó cùng Lô Phương đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nhìn bọn họ rời đi, trong lòng cũng nhẹ nhõm, cười cười gật đầu với Hiểu Vân.

“Làm phiền Hiểu Vân.”

Hiểu Vân khoát tay, khẽ cười một tiếng.

“Có vài người khi bị kích thích mới có thể tỉnh táo lại.”

Triển Chiêu không khỏi lắc đầu thở dài.

“Triển đại nhân, kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ? Có trở lại kinh thành không?”

Triển Chiêu lắc đầu, liền nhíu mày lại.

“Ta muốn sang bờ bên kia xem tình hình thế nào, nếu có thể, Triển mỗ hy vọng có thể can thiệp một chút, xem bọn họ có thể rút binh không.”

Hiểu Vân gật đầu, “Như vậy cũng tốt.” Dù sao việc đã đến nước này, kỳ hạn mười ngày không còn quan trọng nữa, bọn họ cũng không cần vội vã trở lại kinh thành.

“Hiểu Vân, người...” Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, có chút lo lắng.

Hiểu Vân cười cười, “Tôi ở lại Hãm Không Đảo, Lô phu nhân sẽ chăm sóc tôi, Triển đại nhân không cần quan tâm. Hơn nữa, tôi muốn trông coi con chuột bạch kia, không để hấn xúc động gây chuyện, bằng không bao nhiêu người trên đảo đều sẽ gặp tai ương.”

Triển Chiêu nghe nàng gọi Bạch Ngọc Đường là chuột bạch, ban đầu là ngạc nhiên, sau đó bật cười, nhìn Hiểu Vân lắc đầu.

“VẬY HIỂU VÂN CẨN THẬN, Ở ĐÂY CHỜ TRIỂN CHIÊU TRỞ VỀ.”

“ĐƯỢC, TA SẼ.” Hiểu Vân đáp ứng một tiếng, Triển Chiêu liền lên thuyền nhỏ rời đảo mà đi.

Nhìn Triển Chiêu đi xa rồi, Hiểu Vân mới trở lại Lô gia trang.

Lúc này, một nơi ở trong trang đang loạn thành một đoàn. Chính là vì từ sáng sớm Lô phu nhân bắt đầu đau bụng sinh, hiện đang lâm bồn.

Lúc Lô Phương vừa trở lại trang, hạ nhân đã báo phu nhân sắp sinh, ba huynh đệ lập tức tới thẳng phòng phía đông. Lô Phương muốn vào phòng sinh, lại bị quản gia và nha hoàn ngăn cản.

“Lão gia, không được, điềm xấu đó. Hơn nữa, lão gia đi vào cũng không giúp được việc gì, cứ đợi bên ngoài thôi!”

Lô Phương bắt đắc dĩ, trong lòng như lửa đốt, nhưng sợ mình vào trong lại va chạm lung tung, gây bất lợi với thê tử cùng đứa nhỏ, đành ở ngoài cửa lo lắng đi đi lại lại, nghe tiếng Mẫn Tú Tú rên rỉ đau đớn từ trong phòng sinh truyền ra, thật sự là tâm phé đều khó chịu.

Mà Tưởng Bình cùng Bạch Ngọc Đường, đến ngay cả cửa viện cũng chưa vào tới, đã bị Lô ma ma ngăn lại.

“Nữ nhân sinh con, hai nam tử chưa thành hôn vào trong làm gì, không khó chịu à?”

Nói xong, liền đuổi bọn họ đi ra. Hai người đành phải trở về.

Ban đầu Bạch Ngọc Đường còn hơi hốt hoảng, nhưng trong chốc lát không nghĩ ra cách, hơn nữa tẩu tẩu sinh con, đại ca hiện tại không thể quan tâm tới hấn. Chuyện còn chưa xong, khiến Bạch Ngọc Đường trong lòng rất khó chịu, không thể làm gì hơn đành đi loanh quanh hết phòng này tới phòng khác trong trang. Tưởng Bình lo lắng hấn nhất thời xúc động xông sang bờ bên kia, cuối cùng từng bước không chịu rời khỏi hấn.

“Tứ ca, đừng đi theo đệ nữa.” Bạch Ngọc Đường đối với việc Tưởng Bình cứ đi theo hấn như hình với bóng, có chút tức giận.

Tưởng Bình bắt đắc dĩ thở dài. “Ngũ đệ, chớ nôn nóng.”

Bạch Ngọc Đường quay lại trừng mắt lườm Tưởng Bình, hừ một tiếng, lại không nói gì, đi về hướng khác.

Tưởng Bình vẫn như trước nhắm mắt theo đuôi.

Hai người đi đến tiền viện, thấy bên cạnh thi thể Hàn Phong có một người, nhìn kỹ lại, thì ra là Công Tôn Hiểu Vân.

Hai người chấn động, vội bước nhanh tới gần.

“Cô nương đang làm gì vậy?”

Hiểu Vân đang chuyên tâm xem xét xác của Hàn Phong, đột nhiên nghe tiếng người hỏi, hoảng sợ giật mình đứng bật dậy. Thấy Bạch Ngọc Đường cùng Tưởng Bình, mới hoàn hồn vỗ ngực.

“Thì ra là Tưởng tứ gia cùng Bạch ngũ gia, làm tôi sợ muốn chết.”

Tưởng Bình cùng Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng của nàng, cảm thấy có chút buồn cười. Lá gan nhỏ như vậy còn nhìn thi thể người ta.

“Cô nương còn chưa trả lời, ở chỗ này làm gì?” Tưởng Bình phe phẩy quạt lông cười hỏi.

Hiểu Vân liếc liếc nhìn hấn, nghĩ hai huynh đệ này thật đúng là giống nhau, trời lạnh thế này còn cầm quạt. Không khỏi nhớ tới Lương Triều Vỹ cùng Kim Thành Vũ trong phim Xích Bích đối địch. Chẳng lẽ thật sự để duy trì bình tĩnh? Nhưng rõ ràng quạt lông cùng bình tĩnh chẳng liên quan gì đến nhau, nhìn Ngọc Đường là biết.

“Tưởng tứ gia không phát hiện xác chết có điểm bất thường sao?”

“Ồ?” Nghe Hiểu Vân nói vậy, Tưởng Bình tò mò: “Khác thường thế nào?”

“Tưởng tứ gia biết bơi, chẳng lẽ nhìn không ra sao?” Hiểu Vân nhìn hấn, nghĩ chẳng lẽ hấn hoàn toàn không phát hiện ra sao?

Tưởng Bình ha ha nở nụ cười, Bạch Ngọc Đường vẫn có chút mờ mịt.

“Xác của Hàn Phong quả thật có chút kỳ quái, đầu của hấn sưng phù quá lớn.”

Hiểu Vân gật đầu, “Đúng, hơn nữa không chỉ đầu, tứ chi đều sưng to khác thường. Theo lý, trong thời tiết này, xác chết phải ngâm trong nước hơn mười hai canh giờ, tứ chi mới bắt đầu trương. Cho nên...”

Tưởng Bình cùng Bạch Ngọc Đường sáng mắt nhìn Hiểu Vân.

“Cho nên, hấn đã chết hơn hai ngày.”

“Đúng,” Hiểu Vân gật đầu, “Cho nên, nếu Hàn Phong này là Hàn Phong thật, như vậy kể hôm qua chúng ta nhìn thấy là giả.”

Bạch Ngọc Đường cả kinh, nhìn Tưởng Bình. “Tứ ca, huynh nếu đã biết, vì sao không nói cho đệ.”

Tướng Bình có chút oan, bắt đắc dĩ nói.

“Người vừa nghe có quan binh ở bờ bên kia liền xông ra ngoài, ta làm gì có thời gian nói với người.”

Bạch Ngọc Đường phân nộ, không nói gì thêm.

“Tướng tứ gia, thứ cho Hiểu Vân mạo muội hỏi một chút. Hãm Không Đảo có kẻ thù nào am hiểu địch dung không?”

Tướng Bình nghĩ một chút rồi lắc đầu. “Hành tẩu trong giang hồ, khó tránh kết thù oán với người khác, có kẻ thù là không tránh khỏi. Có điều, chưa từng có ai am hiểu địch dung.”

Hiểu Vân trầm tư, lông mày nhăn lại.

“Người này hao hết tâm tư, không tiếc bày ra ván cờ lớn như vậy, tất nhiên có mục đích. Phạm là kẻ giết người, nếu không phải vì tài lộc thì cũng vì báo thù. Người này có lẽ là kẻ thù của Hãm Không Đảo, lại biết võ công không bằng Ngũ thủ, không đối phó được các ngài, bởi vậy muốn dùng kế châm ngòi ly gián quan hệ giữa Hãm Không Đảo và Khai Phong phủ, mượn dao giết người. Hơn nữa, ta có dự cảm, chuyện của Hàn Phong, cùng mục đích của Triển Chiêu bị bại lộ, chỉ sợ có liên quan tới nhau.”

Bạch Ngọc Đường cùng Tướng Bình nghe Hiểu Vân phân tích một hồi, không khỏi ngẩn người, cảm thấy kinh ngạc, cô nương thoát nhìn tuổi trẻ đơn thuần, tâm tư lại kín đáo như vậy, nói câu nào cũng có lý, không khỏi kính trọng hơn vài phần.

Chương 48

Lô Gia Có Tin Mừng

“**C**ô nương nói có lý, có điều hiện tại ngoại trừ xác chết của Hàn Phong, không có manh mối nào khác. Mà nói tới kẻ thù của Hãm Không Đảo, muốn tra cũng không dễ.” Tướng Bình trầm ngâm nói.

Hiểu Vân nghĩ một chút mới tiếp lời.

“Chỉ cần chuyện đã xảy ra, tất sẽ lưu lại dấu vết. Hàn Phong thật sự đã chết hai ngày, như vậy Hàn Phong giả kia chắc chắn đã ở trong trang hai ngày, mà trong hai ngày này, không thể không lưu lại dấu vết. Còn nữa, từ hành vi hôm qua của Hàn Phong, người này rất hiểu đường đi nước bước trong trang. Chúng ta có thể đoán liều, người kia vốn ở trong trang, mà hai ngày trước, hắn giết Hàn Phong rồi tự mình địch dung thay thế?”

Tướng Bình cùng Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, trong ánh mắt càng thêm kinh ngạc.

Hiểu Vân liếc mắt nhìn bọn họ rồi mới nói tiếp: “Hiện giờ, việc các ngài cần làm là tập trung người trong trang, xác nhận mấy điểm. Thứ nhất, hai ngày này, trong trang có thiếu ai không? Thứ hai, hai ngày trước Hàn Phong đã đi những nơi nào, gặp ai, có hành vi gì kỳ lạ không. Thứ ba...”

Nói tới đây, Hiểu Vân dừng lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Thứ ba, phải hỏi Bạch ngũ gia.”

“Ta?” Bạch Ngọc Đường nhìn nàng, có chút khó hiểu.

“Đúng.” Hiểu Vân gật đầu, “Tôi đã nghĩ, vì sao Hàn Phong giả không hãm hại người khác, cố tình lại chọn ngài? Trong số Ngũ thủ, ngài võ công cao nhất, hẳn làm như vậy có phải có chút mạo hiểm không, nói cách khác, hẳn còn có ý đồ gì?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong vấn đề của Hiểu Vân, yên lặng nhìn nàng một hồi lâu mới ôm hai tay, xoay người bỏ đi.

Vốn dĩ Hiểu Vân muốn cùng Tưởng Bình điều tra manh mối, sau đó nghĩ lại, nàng chỉ là người ngoài, không nên lộ diện tốt hơn. Vì thế liền đi tìm Mẫn Tú Tú tâm sự, xem có thể từ chỗ nàng ấy tìm ra manh mối gì không.

Chuyện của Lô gia trang, vốn không liên quan tới Hiểu Vân, theo tính tình của nàng, sẽ không chủ động nhúng tay vào chuyện phiền toái. Có điều Hàn Phong lại lợi dụng nàng châm ngòi mâu thuẫn giữa Ngũ thủ và Triển Chiêu, còn hại nàng một phen không thoải mái, khiến nàng vô cùng tức giận, quyết tâm không bắt được hắn sẽ không bỏ qua.

Lúc Hiểu Vân tất tả chạy tới sân viện của Mẫn Tú Tú, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng gào thét khản cả giọng khiến nàng giật mình, sau đó nhìn thấy một nha hoàn vội vã bung ra một chậu nước. Lúc đi qua bên cạnh, Hiểu Vân liếc mắt liền bị chậu nước đổ làm hoảng sợ. Đây là chuyện gì, chẳng lẽ Mẫn Tú Tú đang sinh?

Hiểu Vân ba bước thành hai chạy vào sân, thấy Lô Phương đang đi qua đi lại trước cửa phòng. Xem tư thế quả thật là muốn xông vào trong.

“Lô quản gia, phu nhân nhà ông...” Hiểu Vân đi đến bên cạnh Lô Đức khẽ hỏi.

“Công Tôn tiểu thư.” Lô Đức nhìn Hiểu Vân lo lắng: “Phu nhân bà ấy...”

Hiểu Vân thấy hắn muốn nói lại thôi, liền cảm thấy tình hình không ổn, trong lòng kêu thầm không tốt rồi, chẳng lẽ là khó sinh? Lúc này còn chưa có phương pháp mỗ đẻ, Mẫn Tú Tú phải làm sao đây?

Đang suy nghĩ, đột nhiên không nghe thấy tiếng Mẫn Tú Tú kêu nữa. Lô Phương dừng chân, nghiêng tai lắng nghe, rất lâu vẫn không thấy tiếng trẻ con khóc.

Một lát sau lại thấy nha hoàn bung một chậu máu loãng đi ra, nhìn màu đỏ sẫm, còn chưa tới gần đã ngửi thấy mùi máu tươi.

Hiểu Vân giữ nàng lại: “Lô phu nhân sao rồi?”

Lô Phương cũng đã đi tới, nhìn chăm chăm nha hoàn kia.

“Rốt cuộc thế nào rồi?”

“Phu nhân sinh không thuận, Lô ma ma nói là nghịch sản, bà đỡ đã xoay lại thai vị, nhưng mà...”

“Nhưng mà làm sao?” Lô Phương nóng nảy không chịu nổi, một câu này khiến nha hoàn kia sợ tới bật khóc.

“Nhưng mà, phu nhân chịu đau không nổi, ngất đi rồi.”

Hiểu Vân lại nghe thấy vài tiếng bộp bộp, nhất thời mặt trắng bệch. Lô Phương chạy về phía cửa phòng, Hiểu Vân thấy vậy cũng vội vàng chạy theo.

Trong phòng nóng hừng hực, bày rất nhiều chậu than, còn đặt rất nhiều nước ấm, đầy phòng đều là sương khói nóng bỏng. Trong phòng, phía trước giường ngủ có bày một tấm bình phong, không nhìn thấy tình huống bên trong, chỉ nghe thấy tiếng vài phụ nhân nói chuyện, còn có tiếng than cháy lép lép.

Lô ma ma đi ra muốn ngăn bọn họ, lại bị Lô Phương tránh khỏi xông vào.

Màn che lại, không nhìn thấy nửa người trên của Mẫn Tú Tú, trên giường có hai người phụ nữ, một người ở cuối giường, một người ở đầu giường. Hiểu Vân đi vào phát hiện Mẫn Tú Tú đã hôn mê, trên mặt đỏ hồng, Hiểu Vân mới hiểu tiếng bộp bộp vừa rồi là âm thanh bà đỡ đánh vào mặt nàng, hy vọng nàng có thể tỉnh lại.

Lúc này người ngồi ở đầu giường đã lùi ra, Lô Phương quỳ gối ở đó, nắm chặt tay Mẫn Tú Tú, đau lòng không nói nên lời.

“Bà bà, hiện tại thế nào, đứa nhỏ ra chưa?” Hiểu Vân hỏi người phụ nữ ngồi ở cuối giường.

“Vị trí chính xong rồi, đã thấy đầu đứa nhỏ, chỉ cần phu nhân dùng thêm sức sẽ sinh được.” Người phụ nữ kia vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói.

“Nhưng mà, hiện tại phu nhân ngất rồi, thuốc đã uống, nhưng nếu nàng vẫn bất tỉnh, thật sự là không có cách nào.” Bà đỡ nhăn mặt, mệnh người là trời, nếu có gì sơ suất, chỉ sợ không thể giao phó với Lô trang chủ, càng đừng nói tới thanh danh cả đời của bà ta.

Hiểu Vân lo lắng suy nghĩ, tuy nàng không biết đỡ đẻ, nhưng có một cách, có lẽ có thể thử một lần.

“Lô trang chủ, Hiểu Vân có một biện pháp, có lẽ có thể thử một lần.”

Lô Phương nghe Hiểu Vân nói vậy, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, lập tức đứng lên, tràn ngập chờ mong nhìn Hiểu Vân.

“Cô nương có biện pháp gì?”

“Ta nói ra cách này cho Lô trang chủ nghe, nếu ngài thấy có thể dùng thì dùng. Nếu trang chủ thấy không được, chúng ta nghĩ cách khác, ta khó đảm bảo biện pháp này tuyệt đối hữu hiệu.”

“Hiện giờ Lô mỗ làm sao dám cầu cam đoan tuyệt đối, xin cô nương nói mau đi!”

“Nước lạnh tấp mặt.” Hiểu Vân phun ra bốn chữ ngắn gọn.

“Nước lạnh tấp mặt?” Lô Phương lặp lại bốn chữ của Hiểu Vân, có chút không hiểu được.

“Dùng nước lạnh tấp lên mặt phu nhân, phu nhân gặp nước lạnh hắt có thể tỉnh lại, hơn nữa nàng bị nước lạnh làm chấn kinh, toàn thân sẽ co lại, nói không chừng có thể trợ giúp việc sinh nở.”

Hai bà đỡ nhìn Hiểu Vân, trợn mắt há mồm. Việc này các bà còn chưa bao giờ thấy đâu!

“Trang chủ, chuyện này... Lão bà tử ta chưa từng nghe nói tới, nếu có gì sơ suất, lão bà tử ta không gánh nổi đâu.”

Lô Phương nhìn Hiểu Vân một chút rồi nói: “VẬY ĐẠI THẨM CÓ BIỆN PHÁP NÀO KHÔNG?”

Bà đỡ sững sờ rồi lập tức lắc đầu.

Lô Phương trầm tư một lát, sau đó quả quyết nói. “Lô ma ma, mau chuẩn bị nước lạnh.”

Lô ma ma nhìn Hiểu Vân, lại nhìn Lô Phương, có chút do dự.

“Trang chủ...”

“Đi!”

Lô Phương gầm lên giận dữ, khiến mọi người trong phòng đều cả kinh sững sờ, Lô ma ma vội chạy ra ngoài.

Một gáo nước lạnh, âm một tiếng hắt lên mặt Mẫn Tú Tú, trên giường ướt sũng một mảnh.

Tay Lô Phương cầm gáo nước vẫn còn run run.

Cùng với vài tiếng ho khan, Mẫn Tú Tú tỉnh lại.

Mọi người thấy mắt nàng chậm rãi mở ra, đều sung sướng không thôi. Hiểu Vân trong lòng nhẹ nhõm, cũng coi như buông lỏng, may mà đề nghị không sai.

Đúng vào lúc này, truyền tới tiếng vui mừng của bà đỡ, có lẽ là mới rồi lúc Mẫn Tú Tú ho khan đã dùng lực, đầu đứa nhỏ hoàn toàn nở ra.

“Gia.” Mẫn Tú Tú nhìn Lô Phương, thanh âm có chút suy yếu.

Lô ma ma vội chạy tới dứt hồng sâm vào miệng nàng.

“Lão gia, ngài ra ngoài một chút, phu nhân tỉnh rồi, một lát nữa là tốt rồi.”

Hiểu Vân cũng vội vàng chạy ra khỏi phòng, bên ngoài tốt nhất, phòng sinh kia thật quá kinh khủng với nàng.

Ước chừng mười phút sau, trong phòng truyền đến tiếng trẻ con khóc, Hiểu Vân nở nụ cười, sau đó vội vàng chạy ra sân, ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, sau đó bật khóc.

“Lô Trân, tiểu tử ngươi sau này nếu không hiếu thuận với mẹ ngươi, Đinh Hiểu Vân ta là người đầu tiên không tha cho ngươi!”

“Ngươi vừa rồi đang nói cái gì?”

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói, Hiểu Vân giật mình quay lại, thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng ngay sau lưng mình.

“Ngươi, ngươi sao lại ở đây?”

“Ngươi khóc?” Bạch Ngọc Đường bước lên một bước, nhìn mặt Hiểu Vân chăm chăm.

Hiểu Vân cuống quýt xoay người, xoay lưng về phía hắn xoa xoa mặt.

“Đại tẩu ngươi sinh rồi, không tới đó xem à?”

Bạch Ngọc Đường đi chuyển từ đằng sau tới trước mặt Hiểu Vân.

“Sinh rồi ta nhìn sau cũng được. Ta lúc này hiếu kỳ lời ngươi vừa nói. Lô Trân là ai, còn nữa, ngươi nói ngươi là Đinh Hiểu Vân? Ngươi không phải tên Công Tôn Hiểu Vân sao?”

“...” Hiểu Vân ngẩng đầu, thấy ánh mắt lạnh lợi yên lặng nhìn mình liền chột dạ. Thật sự là ngàn vạn không nên, không nên nhất thời kích động nói sai!

“Công Tôn cô nương? Hay là ta nên gọi Đinh cô nương?” Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Hiểu Vân, thấy mắt nàng buồn xuống nhìn mặt đất, không thèm nhìn mình.

“Ta... Chuyện của ta, không nhọc Bạch Ngũ gia lo lắng. Lô phu nhân vừa rồi từ quý môn quan trở về, ngươi là tiểu thúc lại không quan tâm. Ngươi không tới gặp nàng, vậy ta đi.” Nói xong, Hiểu Vân xoay người bước đi. Ta không tìm được lý do giải thích, cũng có thể duy trì im lặng chứ.

Bạch Ngọc Đường thấy nàng vội vàng xoay người tránh đi, mỉm cười, cũng không truy vấn nữa, theo phía sau nàng.

Lúc Hiểu Vân trở lại phòng Mẫn Tú Tú, bà đỡ đã đi rồi, trong phòng cũng đã dọn dẹp sạch sẽ. Đứa trẻ được Lô ma ma ôm đứng ở gian ngoài, Lô Phương đứng ở phòng chính nói chuyện cùng Mẫn Tú Tú. Hiểu Vân tuy rằng muốn thăm Mẫn Tú Tú, nhưng không muốn quấy rầy vợ chồng người ta nói chuyện, vì thế tới gần Lô ma ma nhìn tiểu oa nhi.

Đứa nhỏ được bọc trong quần áo thật dày, chỉ lộ ra cái đầu. Trẻ con mới sinh nhìn không đẹp lắm, mắt vẫn nhắm chặt, mặt đỏ rục, trán còn nhiều nếp nhăn, tóc máu mềm mại dính trên đầu. Cái mũi nho nhỏ, khễ khàng thờ, cái miệng nhỏ nhắn chẹp chẹp, vẫn rất đáng yêu.

Hiệu Vân vươn tay, nhẹ nhàng cẩn thận điểm điểm trên khuôn mặt nhỏ, mềm quá, giống như đám mây vậy. Hiệu Vân nhìn một hồi không khỏi nở nụ cười.

“Lô ma ma, da nó thật mềm mại. Có điều, tiểu hài tử mới sinh trông chẳng khác gì lắm.”

Lô ma ma trừng mắt lườm nàng, cười sảng giọng: “Công Tôn tiểu thư nói gì thế, tiểu thiếu gia sao lại giống khi được.”

Hiệu Vân le lưỡi ngượng ngùng, trong lòng lại nghĩ quả thật rất giống tiểu hầu tử mà.

Chương 49

Bóc Kén Kéo Tơ

“Quả thật rất giống tiểu hầu tử.”

Hiệu Vân cả kinh, còn tưởng mình lại không cẩn thận nói ra lời trong lòng, ngẩng đầu thấy Bạch Ngọc Đường đứng cạnh Lô ma ma mang vẻ mặt tò mò nhìn tiểu oa nhi.

Lô ma ma có chút bất đắc dĩ: “Ngũ gia sao cũng nói vậy chứ!”

Hiệu Vân cười gượng vài tiếng, lúc này Lô Phương từ bên trong đi ra.

“Đại ca, chúc mừng!”

Lô Phương cười thật vui vẻ, “Đa tạ Ngũ đệ.”

“Lô trang chủ, chúc mừng.” Hiệu Vân cũng cười cười chúc phúc.

Lô Phương nhìn Hiệu Vân, lòng tràn đầy cảm kích. “Lần này, thật sự là nhờ Công Tôn cô nương! Lô mỗi lúc này xin đa tạ.” Nói xong, liền ôm quyền thi lễ.

Hiệu Vân bước lên phía trước ngăn lại, “Hiệu Vân đâu có làm gì, Lô trang chủ không cần như vậy.”

“Không không không, một câu của Công Tôn cô nương, cứu phu nhân cùng tính mạng con ta, ơn cứu mạng của Công Tôn cô nương, một nhà Lô mỗi đời sẽ không quên!”

“Chuyện này...” Hiệu Vân bị thái độ nghiêm túc của Lô Phương khiến không biết phải làm sao, nàng thật sự không giỏi ứng xử tình huống này.

“Lô trang chủ, thật sự không cần như vậy...”

“Công Tôn cô nương, bất luận thế nào cũng phải nhận lòng biết ơn của Lô mỗ, nếu không, Lô mỗ cùng phu nhân đều khó có thể yên tâm.” Lô Phương nhìn Hiểu Vân, vô cùng kiên trì.

“Thế này...” Hiểu Vân có chút khó xử, “Được rồi, câu cảm tạ của Lô trang chủ ta nhận vậy.”

“Vậy, mời đặt tên cho con ta?”

“Tên? Vì sao muốn ta đặt tên? Chuyện lớn như vậy, không nên, không nên!” Hiểu Vân vừa nghe Lô Phương đề nghị, liền lắc đầu như trống bỏi. Chuyện đặt tên phụ thân hẳn không làm thì để Mẫn Tú Tú làm, sao lại kêu nàng làm chứ?

“Công Tôn cô nương, Lô mỗ mới vừa rồi đã cùng phu nhân thương lượng, vì để con ta khắc ghi ân tình của cô nương, chúng ta quyết định để cô nương đặt tên cho nó. Cô nương mới vừa rồi đã đồng ý, giờ không thể từ chối.” Lô Phương nói vô cùng khẳng định, có chút không chấp nhận từ bỏ.

Hiểu Vân có chút vô thố, có chút bất đắc dĩ, nhìn Bạch Ngọc Đường cầu cứu, hẳn lại cười với nàng giống như đang xem diễn.

Hiểu Vân giãy dụa một phen, cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Bỏ đi bỏ đi, nếu người ta đã nhờ cậy, đặt thì đặt, không phải chỉ là một cái tên thôi sao, cũng không phải việc gì khó, với lại, nàng có sẵn để dùng rồi.

“Một khi đã như vậy, Hiểu Vân quá phận một lần vậy.”

Lô Phương cười gật đầu, “Công Tôn cô nương, mời.”

Hiểu Vân suy nghĩ rồi nói.

“Gọi là Lô Trân đi. Trân của quý trọng, lấy tên này vì sinh mệnh tới không dễ, phải quý trọng thật tốt. Lại có ý là trân bảo của cha mẹ, yêu thương của cha mẹ; cha mẹ sinh thành dưỡng dục không dễ, phải quý trọng cha mẹ. Lô trang chủ cảm thấy thế nào?”

“Hay!” Lô Phương nghe xong, nhin không được vỗ tay tán thưởng, “Công Tôn cô nương đặt tên rất hay! Sau này con ta tên là Lô Trân. Đa tạ cô nương!”

Hiểu Vân ngượng ngừng cười, nàng cũng không biết tên này có phải do nàng đặt không, chỉ nhớ con của Lô Phương hình như tên là Lô Trân, nhưng mà nàng không ngờ lại do mình nói ra.

Hiểu Vân vụng trộm liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện hẳn không nhìn mình, không khỏi thở phào một hơi, may mà hẳn không chú ý.

Ba người nói chuyện thêm một lát rồi Hiểu Vân rời khỏi phòng Mẫn Tú Tú.

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng Hiểu Vân rời đi, có chút suy nghĩ.

Rời khỏi sân viện của Mẫn Tú Tú, Hiểu Vân có cảm giác nóng lạnh song song. Bên trong thì vui vẻ vì sinh mệnh mới ra đời, còn bên ngoài, mọi chuyện chưa được điều tra rõ, bờ bên kia quan binh như hổ rình mồi với Hãm Không

Đảo, mà nàng thật sự không muốn nói những việc này với Lô trang chủ, cứ để hấn hưởng thụ thêm niềm vui sướng của người làm cha trong chốc lát nữa đi.

Nghĩ như vậy, Hiểu Vân liền một mình đi tìm Tướng Bình. Không nghĩ tới, mới đi một nửa, Tướng Bình đang vội vàng đi tới.

“Tướng tứ gia!”

“Công Tôn cô nương.”

“Tướng tứ gia đi gấp như vậy, có phát hiện gì sao?”

Tướng Bình nhíu chặt mày, gật đầu: “Đúng như lời Công Tôn cô nương nói, mấy ngày qua trong trang quả thật thiếu một người.”

“Vậy sao? Người kia hiện giờ...”

Tướng Bình lắc đầu, “Hôm qua có người gặp hấn, nhưng hiện giờ không rõ tung tích.”

“Vậy người cuối cùng nhìn thấy hấn là ai? Vào lúc nào, ở đâu, có thấy hấn mang theo thứ gì không?” Hiểu Vân nhìn Tướng Bình hỏi.

“Thuyền phu ở bến đò, chiều tối hôm qua. Thuyền phu nói, hấn nói quản gia bảo hấn lên trần mua vài thứ, thuyền phu còn đưa hấn sang bờ bên kia. Có điều, hấn chưa từng trở về. Về phần hấn mang theo thứ gì không, ít nhất không có thứ gì kích thước lớn. Thuyền phu nói hấn không có hành lý gì hết.” Tướng Bình lần lượt thuật lại tình hình cho Hiểu Vân.

Hiểu Vân nghe xong một tay ôm ngực, một tay chống cằm, nghiêng đầu suy nghĩ một lát mới nói.

“Theo đó, suy đoán của ta là: người nợ hai ngày trước giết Hàn Phong, bản thân dịch dung giả làm Hàn Phong, làm ra chuyện xấu, sau đó trở lại bộ dáng của mình. Lúc đó toàn bộ Hãm Không Đảo đều đi tìm Hàn Phong, không ai chú ý tới hành động của người khác hay thiếu mất ai khác, người kia liền thừa dịp loạn rời khỏi Hãm Không Đảo. Tướng tứ gia, ngài nghĩ sao?”

Tướng Bình gật đầu: “Suy đoán như vậy cũng có lý.”

“Hơn nữa,” Hiểu Vân nói tiếp, “Người nợ đi rồi, sáng ngày hôm sau, cũng tức là sáng nay, quan binh triều đình tới, trùng hợp như vậy, không thể không khiến người ta hoài nghi hấn có liên quan tới việc này.” Có lẽ hấn là người ở kinh thành, thậm chí có lẽ có quan hệ mật thiết với ai đó trong triều đình. Có điều những lời này nàng không nói với Tướng Bình. Chuyện trên quan trường, nàng nói với Triển Chiêu nghe trước tốt hơn.

Tướng Bình nghe vậy cũng tỏ ra đồng ý, vì thế hai người cùng đi. Tướng Bình tìm Lô Phương nói lại tình hình, còn Hiểu Vân, tuy nói tới bến đò đợi Triển Chiêu, nhưng đã có dự tính khác.

Hiệu Vân chậm rãi đi dọc bờ hồ, nhìn sóng nước khẽ khàng vỗ lên kè đá, ào tan bọt trắng như nở hoa, nhưng ánh mắt không có tiêu cự, bởi tâm không ở nơi này, mà đang suy nghĩ một vài vấn đề.

Nàng suy nghĩ, người kia làm thế nào giết Hàn Phong vớt xác xuống hồ mà không ai phát hiện? Mà thi thể Hàn Phong vì sao mãi tới hôm nay mới bị phát hiện, hơn nữa thời gian phát hiện lại tình cờ như vậy? Nếu không phải bọn họ phát hiện ra xác Hàn Phong đã ngâm trong nước hơn hai ngày, bọn họ sẽ không phát hiện thời điểm Hàn Phong chết đã hơn hai ngày, càng không phát hiện Hàn Phong hôm qua là giả.

Hiển nhiên, mưu kế của người nọ quá sâu. Hẳn vốn muốn để người khác nghĩ mọi chuyện đều do Hàn Phong làm, mà Hàn Phong trên đường chạy trốn rơi xuống nước bỏ mình. Về phần hấn, một thôn trang lớn như vậy, một hai ngày không tới làm việc cũng không khiến ai chú ý. Sau đó, hung thủ đã chết, chuyện này cũng kết thúc, mà nghi phạm thật sự lại không chút liên quan hơn ngoài vòng pháp luật.

Nghĩ như vậy, Hiệu Vân không khỏi có chút bội phục, nhưng thật không may, cho dù là thi thể cũng có thể nói chuyện. Có lẽ hấn không dự đoán được bọn họ thông qua thi thể mà suy đoán được thời gian tử vong của Hàn Phong, thật sự trăm kín không sơ hở lấy một. Mà điểm sơ sẩy ấy, chính là manh mối quan trọng điều tra ra sự thật.

Có điều, tất cả vẫn là Hiệu Vân phỏng đoán, không có chứng cứ, hơn nữa còn có vấn đề chưa tìm được đáp án, ví dụ, vì sao thi thể Hàn Phong lại xuất hiện vào thời điểm đó.

Đi đi lại lại, Hiệu Vân đột nhiên lão đảo một chút rồi ngã sấp. Cúi đầu nhìn mới phát hiện vừa rồi mình không nhìn đường, không cẩn thận vấp phải một bình sứ nhỏ, hơn nữa, bình sứ này thoát nhìn còn tương đối tinh xảo. Hiệu Vân cầm vào tay mới phát hiện bình sứ này làm khá đẹp, toàn thân phát ra ánh sáng trắng, không hề có tạp chất, đặt dưới ánh mặt trời gần như trong suốt. Hình dáng tinh tế, to bằng lòng bàn tay nàng, khiến người ta yêu thích. Vì thế Hiệu Vân lấy khăn lau sạch rồi cất vào trong ngực.

Đang lúc Hiệu Vân định đứng dậy chạy lấy người, đột nhiên phát hiện giữa đồng đá hỗn loạn có mấy mảnh vụn màu vàng nâu to nhỏ khác nhau, nhặt vào tay thấy giống như bình rượu trong trang, Hiệu Vân cảm thấy tò mò liền nhặt hết mấy mảnh vỡ định ghép lại, quả nhiên hợp lại thành hình dáng một bình rượu.

Lúc này, một câu của Mẫn Tú Tú từng nói thoáng hiện lên trong đầu.

“Hàn Phong là người thành thật, nhưng mà có một điểm không tốt là tham rượu, thường xuyên uống rượu vào ban đêm, có điều chưa từng trể nải công việc nên chúng ta cũng kệ hấn.”

Chẳng lẽ, bình rượu vỡ này có liên quan tới Hàn Phong? Chẳng lẽ trước khi hấn chết từng tới nơi này?

Hiểu Vân nhìn mảnh vỡ bình rượu tới xuất thần, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi. Hiểu Vân ngẩng đầu thấy Bạch Ngọc Đường đang tới gần.

Hiểu Vân đứng lên, vỗ vỗ rũ bần trên mép váy. Bạch Ngọc Đường chạy tới trước mặt nàng.

“Bạch Ngũ gia.”

“Thì ra cô nương ở đây, nghe Tứ ca nói cô nương đi ra bên đò, sao lại ở đây?”

“Tôi không có việc gì làm, liền đi loanh quanh một chút. Có điều không ngờ phát hiện chuyện ngoài ý muốn.”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường nhướn mi: “Có phát hiện gì?”

“Bạch Ngũ gia có nhận ra thứ này không?” Hiểu Vân đưa mấy mảnh bình rượu vỡ cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy nhìn một chút rồi trả lời: “Đây là bình rượu của Lô gia trang.”

“Bạch Ngũ gia xác nhận là bình rượu của Lô gia trang, không phải của nơi khác?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đương nhiên, bình của chúng ta có năm điểm đỏ làm dấu hiệu, đây chính là bình rượu của Lô gia trang. Cô nương hỏi cái này làm gì?”

Hiểu Vân liền nói lại suy đoán vừa rồi của mình cho Bạch Ngọc Đường biết, Bạch Ngọc Đường vừa nghe vừa liên tục gật đầu.

“Theo lời cô nương, có lẽ Hàn Phong bị hại ở chỗ này.”

Hiểu Vân gật gù, “Ta đoán thế này, người kia biết Hàn Phong ham rượu, vì thế hẹn hấn tới đây nói mời hấn uống rượu. Hàn Phong thích uống mấy ly rượu vào ban đêm, lại không đề phòng hấn, vì thế đúng hẹn mà tới. Người nọ cho Hàn Phong bình rượu, Hàn Phong uống vội, rồi bị hôn mê vì dược bỏ bên trong, vì thế bình rượu rơi khỏi tay hấn rơi xuống vỡ nát. Sau đó người kia liền dìm hấn xuống nước cho đến khi hấn chết đuối.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy vài phần có lý, nhưng lại cười hỏi:

“Cô nương làm sao biết hấn bị ngất vì mê dược mà không phải bị đánh? Hoặc là bị giết rồi mới ném xuống nước?”

Hiểu Vân liếc nhìn hấn một cái rồi mới miễn cưỡng nói: “Bởi vì đầu hấn không có vết thương, trong bụng có nước. Có điều, ta đã nói đây chỉ là suy đoán thôi. Nhưng bất kể hấn bị hạ thuốc mê hay bị đánh, chắc chắn lúc còn sống bị

ném vào nước, nói cách khác, chắc chắn hẳn vì sặc nước mà chết. Hơn nữa, chỗ này chính là nơi phát sinh vụ việc.”

Nói xong, Hiểu Vân chỉ chỉ nơi mình đang đứng.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cho nên?”

“Cho nên, chúng ta phải tìm kiếm trong phạm vi quanh đây xem có manh mối giúp phá án không.”

Nói xong, Hiểu Vân bắt đầu xem xét chung quanh.

Bạch Ngọc Đường thấy vậy, cười hai tiếng rồi bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Chương 50

Từng Bước Phá Án

“**B**ạch Ngũ gia, người nói xem hung thủ làm thế nào?” Hiểu Vân vừa đi vừa hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Cái gì mà làm thế nào?” Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn nàng không hiểu.

“Chính là, thi thể Hàn Phong đã ngâm trong nước hai ngày, nhưng vì sao sáng nay mới phát hiện ra?” Hiểu Vân xoay người nói ra nghi vấn của mình.

Bạch Ngọc Đường nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói không biết.

Hiểu Vân thấy vậy nhú mày rồi đi tiếp. Đột nhiên lại dừng bước.

“Thi thể bị phát hiện ở đâu vậy?” Nàng đã quên mất, quên mất điểm quan trọng nhất là nơi phát hiện thi thể.

Bạch Ngọc Đường nghe nàng nhắc tới, lại như chợt nhớ ra cái gì đó.

“Ở phía bên phải đảo.”

“Mau mau mau, chúng ta tới đó xem sao.” Hiểu Vân có chút nóng ruột, nàng đang nghĩ tới vài thứ. Hôm qua lúc tới đây, nàng chú ý thấy bên phải đảo hình như có rất nhiều hồ với núi, vậy có thể có thứ kia không?

Hai người vội vàng chạy tới nơi, Hiểu Vân có chút thở dốc, có điều khi nhìn thấy vách đá bị nước hồ mài nhẵn bóng liền nở nụ cười. Quả nhiên, chính là như thế.

Bạch Ngọc Đường thấy nàng cười, cảm thấy có chút mạo danh kỳ diệu. Nghĩ nha đầu này vì sao kỳ quái như vậy, cổ quái khiến người ta nhìn mà cảm thấy hồi hộp.

Đang suy nghĩ, Hiểu Vân đã nhanh chân bước tới gần vách đá. Bạch Ngọc Đường lập tức đi theo.

“Người muốn đi đâu?”

Hiệu Vân chỉ chỉ khe hở ở giữa vách đá bên kia. “Nơi đó!”

Bạch Ngọc Đường theo hướng chỉ nhìn kỹ lại không khỏi sùng sốt: “Nơi đó? Đi vào đó làm gì?”

“Tìm một thứ.”

“Tìm một thứ?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc nghiêng đầu nhìn nàng, giống như muốn nói, người vào đó tìm gì vậy?

Hiệu Vân liếc mắt xem thường, thờ dài một tiếng: “Bạch ngũ gia, ngài sắp thành vệt rồi. Đi chẳng phải sẽ biết ta muốn tìm gì sao.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Người muốn tìm gì nói cho ta biết, ta đi tìm cho người.” Nói xong còn ý tứ nhìn chân nàng.

Hiệu Vân nhìn ánh mắt cố ý của hắn mới biết hắn nghĩ gì. Chân nàng ngắn vậy, muốn đi tới đó không dễ dàng, có điều, nàng vẫn muốn tận mắt nhìn hiện trường, không biết có đúng như nàng suy đoán không.

“Kỳ thật, ta cũng không dám chắc thứ ta muốn tìm có hay không, cho nên muốn tự mình đi một chuyến, đành khổ nhọc Ngũ gia đưa ta qua đó.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút kỳ quái, có điều không nói gì thêm mà làm theo lời nàng.

Có khinh công thật là tốt, Bạch Ngọc Đường kéo cánh tay Hiệu Vân, nhảy hai nhịp ba bước đã tới bên kia, đứng trên bề mặt một tảng đá lớn dưới vách đá. Có điều, tay của nàng bị tím đến đau.

Bạch Ngọc Đường nhìn mấy khe hở hẹp dọc theo vách núi nghiêng ngả, không biết Hiệu Vân định tìm gì.

Vách đá này không cao nhưng lại khá dốc, có chỗ dựng đứng, trên bề mặt là nham thạch, ở giữa lại có một cái hố sâu mấy trượng, bên dưới vách đá vì bị hồ nước năm năm tháng tháng bào mòn, khoét thành một cái vũng nhỏ, bên trên phủ kín rêu xỉ xanh đen, lúc này bởi vì thủy triều chưa lên nên lộ trên mặt nước, xanh muốt sáng rõ.

Nhưng kỳ quái là, giữa khe hở có hai cây gậy trúc cắm vào, một nửa chìm dưới nước, một nửa nổi lên trên, ước chừng cao ba thước.

Vì sao lại có cây trúc ở đây? Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó hiểu, nghiêng đầu hỏi Hiệu Vân:

“Cô nương tìm thứ này?”

Hiệu Vân gật đầu, “Chính là thứ này.”

Tay phải Bạch Ngọc Đường vô ý đưa lên vuốt cằm: “Cây trúc này cùng thi thể Hàn Phong có liên quan gì chứ?”

“Cây trúc này thoát nhìn khá lớn. Hung thủ đã lợi dụng chúng nó để giấu thi thể Hàn Phong, hơn nữa khiến hấn vào thời gian nhất định “tự động” xuất hiện.” Hiểu Vân thần bí cười trả lời Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhăn mặt nhíu mày: “Ta nói cô nương này, người đừng có thừa nước đục thả câu với ta.”

Hiểu Vân mỉm cười, “Bạch Ngũ gia, mùa này thủy triều lên xuống vào lúc nào?”

“Ước chừng cuối giờ Thân thủy triều bắt đầu lên, cuối giờ Tuất bắt đầu xuống. Vậy...” Nói tới đây, đôi mắt Bạch Ngọc Đường chột sáng lên.

“Người nói là hung thủ lợi dụng thủy triều lên xuống không chế thời gian thi thể Hàn Phong xuất hiện?”

Hiểu Vân gật đầu, Bạch Ngọc Đường này quả nhiên là người thông minh, nói một chút đã hiểu ra.

“Ta nghĩ, hung thủ vào cuối giờ Tuất lúc thủy triều xuống, ở vị trí cây trúc này thả thi thể Hàn Phong. Sau đó...”

“Sau đó đợi tới ngày hôm sau khi thủy triều lên, thi thể sẽ bị thủy triều đẩy lên cao hơn cây trúc, rời khỏi vị trí này. Sau đó lại theo thủy triều trôi ra ngoài.” Bạch Ngọc Đường vội nói tiếp.

“Đúng!” Hiểu Vân gật đầu, “Hơn nữa, lúc chiều tối sẽ không ai phát hiện nên mãi tới ngày hôm sau mới có người nhìn thấy thi thể. Mà lúc đó, mọi người theo suy nghĩ thông thường sẽ nghĩ hấn mới chết không lâu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ánh mắt nhìn Hiểu Vân có chút sợ hãi. Không ngờ nha đầu kia thật sự có chút bản lĩnh. Chẳng lẽ người của Khai Phong phủ đều lợi hại như vậy?

“Người sao lại nghĩ ra?”

Hiểu Vân có chút đắc ý nho nhỏ cười nói: “Cái này cần sức tưởng tượng phong phú cùng năng lực điều tra.”

“Sức tưởng tượng, năng lực điều tra? Đó là gì vậy?” Bạch Ngọc Đường lại bị mấy lời Hiểu Vân không cẩn thận thốt ra gây hoang mang.

“À...” Hiểu Vân cười gượng vài tiếng “Đây... chính là căn cứ theo manh mối hiện có, suy đoán tình huống có thể xảy ra. Được rồi, đáp án đã tìm ra, chúng ta trở về thôi. Nói không chừng Triển đại nhân đã trở lại.”

Bạch Ngọc Đường cái hiểu cái không nhưng vẫn giả như đã hiểu rõ mà gật đầu. Hai người cùng nhau trở về.

Lúc Hiểu Vân cùng Bạch Ngọc Đường trở lại trang, Lô ma ma vừa vặn bụng lên mấy bát canh. Hiểu Vân lúc này mới nhớ ra hôm nay tới điểm tâm còn chưa ăn, khó trách cảm thấy bụng rỗng, có chút đói.

Lô ma ma thấy hai người bọn họ bước vào liền gọi bọn họ ăn. Hiểu Vân cũng không khách khí lấy một chén ngồi một bên chuyên tâm ăn.

Trong bát canh nóng là nước gừng, có chút rau xanh, bên trên tráng lòng đỏ trứng vàng óng, khói trắng nóng hổi. Hơn nữa, trong mùa đông dùng gừng nấu canh, chính là ngon nhất, húp được nửa bát cả người đã nóng lên. Lúc ấy Hiểu Vân còn nghĩ Lô ma ma này thật cẩn thận, sau này mới biết nấu canh này là vì việc sinh nở của Mẫn Tú Tú. Đây là tập tục địa phương, nữ nhân sau khi sinh con, việc đầu tiên là phải uống canh, hơn nữa phải mổ gà mái nấu canh kèm theo gừng. Mà người trong nhà cũng phải ăn cùng nhau, chung hưởng niềm vui.

Trong lúc Hiểu Vân ăn, Bạch Ngọc Đường thuật lại chuyện họ mới phát hiện với đám người Lô Phương. Có điều, bọn họ ngoại trừ ngạc nhiên vì thủ pháp của người nọ, lại không có nhiều ý kiến. Bọn họ đã hiểu rõ, Ngũ thủ đã rơi vào cạm bẫy của người ta, mà cạm bẫy này từ một tháng trước đã bắt đầu giăng lên.

Người kia tên là Chương Lăng, một tháng trước tới Lô gia trang. Lúc ấy một gia nhân trong trang sinh bệnh, tạm thời không thể làm việc, vì thế thuê hắn tới làm tạm. Nay nghĩ lại, hắn tới hẳn không phải ngẫu nhiên mà đã chủ mưu từ lâu, nói không chừng tên gia nô kia cũng không phải sinh bệnh, mà là trúng độc. Chỉ là người bình thường, ai lại nghĩ ra trò này?

Nghĩ đến đây, Lô Phương không khỏi thở dài, thật sự là ngồi trong nhà cũng có họa từ trên trời rơi xuống.

Lúc mọi người đang cảm thán, Triển Chiêu đã vội vàng trở lại.

“Triển đại nhân.” Triển Chiêu vừa bước vào cửa, Hiểu Vân đã lên tiếng nghênh đón.

Lô Phương cũng đứng lên, “Hiền đệ, tình hình thế nào?”

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, sau đó mới ôm quyền thi lễ với Lô Phương: “Lô trang chủ.”

Lô Phương cũng thi lễ, “Hiền đệ không cần đa lễ, tình huống lúc này sao rồi?”

Triển Chiêu nhìn Lô Phương, lại nhìn Bạch Ngọc Đường rồi mới nói.

“Lúc này chỉ có thể đem Bạch ngũ gia đi mới có thể giải vây cho Hãm Không Đảo.”

“Chuyện này...” Lô Phương cùng Tưởng Bình nhìn nhau, đầy mặt u sầu, không biết làm thế nào cho phải. Bản thân Bạch Ngọc Đường lại không phản ứng gì, chỉ lặng lẽ ngồi một chỗ, không biết đang nghĩ gì.

“Triển Chiêu, huynh đệ chúng ta năm người lúc kết nghĩa đã từng thề với trời đồng lòng, cùng sinh cùng tử. Hôm nay chúng ta sẽ không để Ngũ đệ đi một mình.” Tưởng Bình nhìn Triển Chiêu, nói như đinh đóng cột.

“Đúng, chúng ta sẽ không bỏ mặc Ngũ đệ.” Vừa dứt lời, Hàn Chương và Từ Khánh cũng tiến vào.

Triển Chiêu nhìn bọn họ, không khỏi nhíu mày. Huynh đệ bọn họ có nạn cùng chịu, hẳn tất nhiên hiểu, nhưng mà tình hình hiện tại, nếu hẳn không đưa Bạch Ngọc Đường đi, dân chúng trên Hãm Không Đảo sẽ gặp phải tai ương.

“Lô trang chủ, việc đã đến nước này, chúng ta đã không còn cách xoay chuyển thế cục, Triển mỗ đang tìm cách giảm thương tổn đến mức thấp nhất. Triển mỗ đưa Bạch Ngọc Đường rời đảo, thuyết phục quan binh rút lui, như vậy dân chúng trên Hãm Không Đảo sẽ giữ được cuộc sống yên ổn. Nếu không...”

“Lời của hiền đệ Lô mỗ hiểu. Vì dân chúng trên đảo, Ngũ thử không có lựa chọn nào khác. Một khi đã như vậy, huynh đệ chúng ta năm người theo người vào kinh là được.”

Triển Chiêu nghe Lô Phương nói như thế, vừa cảm khái vừa bất đắc dĩ. Cảm khái tình nghĩa sâu sắc của Ngũ thử, bất đắc dĩ vì năng lực hữu hạn của mình, không thể xử lý chu toàn chuyện này, chỉ có thể thở dài nói.

“Lô trang chủ, một người bị giam, vẫn tốt hơn năm người đều bị giam.”

“Lô trang chủ, xin thứ cho Hiểu Vân vô lễ. Lô phu nhân vừa mới sinh, cần được chăm sóc, Lô trang chủ mà đi, mẫu tử phu nhân làm thế nào? Xin Lô trang chủ vì Lô phu nhân và Lô Trân mà suy nghĩ lại.”

Lời Hiểu Vân vừa nói ra, khiến Lô Phương rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, ngây người nhìn Hiểu Vân không biết nên nói gì. Tình nghĩa huynh đệ quan trọng, nhưng tình nghĩa vợ chồng thì sao?

Đúng vào lúc này, Bạch Ngọc Đường vẫn im lặng cuối cùng mở lời.

“Tình nghĩa của các vị ca ca với Ngọc Đường, Ngọc Đường ghi nhớ trong lòng, cảm kích không thôi. Nhưng mà việc này do Ngọc Đường gây ra, để Ngọc Đường một mình gánh vác đi.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường đứng dậy nói với Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, ta đi theo người.”

“Ngũ đệ!” Lô Phương kêu lên kinh hãi. Tưởng Bình, Hàn Chương cùng Từ Khánh ba người vài bước xông lên giữ chặt tay Bạch Ngọc Đường.

“Ngũ đệ, chúng ta không để đệ đi một mình đâu.”

“Nhị ca, các huynh buông ra.” Bạch Ngọc Đường nhìn mấy vị ca ca, kiên định nói.

Ba người kia cũng không chịu buông tay, yên lặng nhìn Bạch Ngọc Đường. Bốn người lâm vào thế giằng co.

“Lô trang chủ, Hàn nhị gia, Từ tam gia, Tưởng tứ gia.” Triển Chiêu nhìn bốn người bọn họ, hai tay ôm quyền thi lễ với từng người.

“Triển mỗ lúc này xin cam đoan với các vị, lần này đưa Bạch ngũ gia vào kinh, Triển mỗ sẽ nghĩ mọi cách đảm bảo bình an cho hấn. Nếu không, Triển mỗ sẽ dùng mạng đền mạng. Cho nên, xin các vị yên tâm.”

Triển Chiêu vừa nói ra, người trong sảnh đột nhiên đều tĩnh lại, trong nhất thời yên lặng như tờ. Mọi người đều kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt khiếp sợ.

“Triển đại nhân, ngài điên rồi!”